

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

X. évf. 1. szám

JÉZUS KRISZTUS TEGNAP, MA ÉS MINDÖRÖKKÉ UGYANAZ

Zsidókhöz írt levél 13,8

Újra húsvét van. Újra hangzik az evangélium: Jézus Krisztus legyőzte legnagyobb ellenségünket, a halált! A zsidókhöz írt levél szerzője ezt így fogalmazta meg: Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Tegnap – A múlt-ra gondolva bátran kijelenthetjük, Jézus Krisztus volt reménysége eleinknek, népünknek és minden nemzetnek, akik Krisztus követőivé lettek az évezredek során. Az élő Krisztus az igében és a szentségekben jelentette számukra az igazi bátorítást. Hányszor próbálták átírni, megmásítani, sőt eltörölni az evangélium igazságát?! Hányszor szennyezték be e szent nevet,

s váltak méltatlanná a keresztyén (krisztusi, Krisztus-követő) névre?! Hányszor tapadt vér igazságtalanul és méltatlanul Krisztus nevéhez?! Holott

A. Dürer: Feltámadás

Krisztus mindig ugyanaz volt és ugyanaz maradt: a világért, a mi világunkért gyalázatot és halált szenvedő, ám azt legyőző, feltámadt, egyetlen igaz Úr.

Ma – Jézus Krisztus ma is ugyanaz az Úr, aki volt egykor, amikor eljött erre a földre, hogy végigjárja értünk az Atya által kijelölt utat, a kereszttutat. Végigjárta, hogy hozzá hasonlóan – nekünk is – örök életünk legyen. Ma is hányan próbálják kétségbe vonni húsvét csodáját. Se szeri, se szá-

ma a különféle teóriáknak, spekulatív magyarázatoknak arra nézve, hogy bebizonyítsák: Krisztus nem létezik, Krisztus nem Úr, s mindez csak képzelődés, fikció. Holott Krisztus ma is ugyanaz, aki egykor volt: a békesség Fedejelme, a lelki békesség igazi forrása! Ma is Ő lehet minden ember életének igazi értelme. A tiédnek is!

Mindörökké – Milyen bátorító és reményteljes ez a kifejezés! Hányszor kimondjuk és próbáljuk elképzelni! Nekünk, akik – még – tükör által homályosan szemléljük e múlandó világot, ezt jelenti: nincs kezdet és nincs vég, egyszerűen csak létezés, örök lét van. Van-e közöttünk olyan, akiben még ne fogalmazódott volna meg az örök lét utáni vágy? Meghalni, befejezni az életet? – Nem! Szeretném folytatni, szeretnék tovább élni. Folytatni egy olyan „világban”, ahol nincs fájdalom, nincs könny, sem harc, sem küzdelem, sem gyűlölet, sem csalódás, sem kudarc. Csak lenni, csak élni, szeretni és együtt lenni, létezni – tér és idő nélkül. Ezt és ennek reménységét hozta el az első

húsvétkor Megváltónk, Jézus Krisztus! Ahogy a költő, *Pilinszky János* is megérzett valamit ebből, amikor papírra vetette *Egyenes labirintus* című versét:

*Milyen lesz az a visszarepülés,
amiről csak hasonlatok beszélnek,
olyanfélék, hogy oltár, szentély,
kézfogás, visszatérés, ölelés,
fűben, fák alatt megterített asztal,
hol nincs első és nincs utolsó vendég,
végül is milyen lesz, milyen lesz
e nyitott szárnyú emelkedő zuhanás,
visszahullás a fókusz lángoló
közös fészkebe? – nem tudom,
és mégis, hogyha valamit tudok,
hát ezt tudom, e forró folyosót,
e nyílegyenes labirintust, melyben
mind tömöttebb és mind tömöttebb
és egyre szabadabb a tény, hogy röpülünk.*

Igen, húsvét győztes Bárányával mi is célba érhetünk, mert Jézus Krisztussal tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Áldott és békés húsvétot kívánok minden kedves Olvasónknak!

Blázy Árpád

ISKOLÁINK BUDAPESTEN

Lassan lezárulnak a gimnáziumba készülőkis- és nagydiákok felvételi izgalmai. Aggóató szülők és izguló gyerekek remélhetőleg szeptemberre megtalálják az iskolájukat. Vannak, akik egyházi iskola, illetve evangélikus iskola mellett döntöttek. Mindkét gimnáziumunk leköszönő és újonnan választott vezetésének vannak tagjai gyülekezetünkben, őket köszöntjük riportsorozatunkkal. Ezzel egyben a Deák téri és a Fásori gimnáziumokat is szeretnénk ismertebbé

és vonzóvá tenni leendő szülőknél és gyerekeknek, de az egyházunk iránt általában érdeklődőknek is.

Riport Schulek Mátyással, a Deák téri gimnázium volt igazgatójával

– Kedves Matyi bátyám, kedves tanár úr, most, hogy ismét kórházban volt, megkérdezem, hogy van?

– Köszönöm, most már jól. Keserves két hónap után előre figyelmeztettek, hogy kiújlhat az orbáncom, ami meg is történt, de most már jól vagyok, ott-hon pihenek. A heti négy órát ekkor még örömmel látom el a gimnáziumban – az előző években is ennyit tanítottam –, csak idén már nem társulnak mellé az igazgatói teendők.

– *Hogyan adta át az iskolát, adott-e a búcsúzásnál útravalót az új vezetésnek?*

– Az új vezetés valójában alig új, hiszen *Gadóné Kézdy Edittel* még a fásori évekből ismerjük egymást, és öt évig volt helyettesem is. Ő pedig megválasztásakor megtartotta az eddigi igazgatóhelyetteseket. Biztos vagyok benne, hogy Edit – aki szintén gyülekeztünk tagja – továbbviszi azokat az értékeket, azt a „vonalat”, amit a magam 13 éve alatt olyan fontosnak tartottam, és amit, érzésem szerint, megszerettettem a kollégákkal is.

– *Hogyan jellemezné ezt a „vonalat”?*

– Egyszerűen fogalmazva, az évek alatt kialakult az iskolában a szeretet légköre, még ha így leírva talán bár-lyú is hangzik. Ez a légkör az iskola egyik legnagyobb kincse, ami kifejeződik a kollégák közötti együttműködésben, a kollégák és az igazgatóság kapcsolatában, valamint az iskola és az igazgatótanács között. És igyekszünk, természetesen, hogy a diákokhoz való viszonyunkat is ez határozza meg. A felvételi beszélgetésnél egyébként úgy érzem, ezt gyakran meg is érezték a diákok, főleg a nyolcadikosok. Ők ugyanis alaposan meg is figyelik az iskolát a felvételinél – ilyenkor nemcsak vizsgáztatunk, hanem vizsgázunk is egyben. A mostani rendszerben akár öt

vagy több helyre is beadják a jelentkezésüket, és a végleges döntésüknél számít a rájuk tett benyomás.

– *Mi volt a célja az iskola arculatának alakításánál?*

– Sosem törekedtem arra, hogy szín-tiszta evangélikus iskola legyünk. A 70-80%-os arányt jónak tartom, de talán még fontosabbnak, hogy a tanári karra is ez jellemző. Ez valahol mégis irányt szab. Fontosnak tartottam az egyházzal való normális viszony kialakítását is, és elmondhatom, hogy ez végül is rendkívül könnyen ment. Erőltettem a bizalmat az egyházi vezetés felé, és szinte elvártam a kollegáktól is, nem hintettem a többértelmű megjegyzéseket a felsőbbség ellen a tanáriban. Meg is lett az eredménye: püspökeink nem „szóltak oda”, hogy vegyünk fel valakit.

A jó egyházi kötődésünk magyarázta- tát abban is látom, hogy a hitoktatóink többsége nem külsős, hanem valamilyen egyéb szakos hittantanár. A református és katolikus kollégák is jól be-épültek a tanári közösségbe. Azt persze nem bánom, hogy az utolsó évben, amikor dogmatika és etika a hittanórak témaköre, tapasztalt, nem túl fiatal lel- készek veszik át az oktatást – egy élet tapasztalatával a tarsolyukban.

Tudom, hogy a jelenlegi egyházi tör- vények már kötelezővé teszik az iskola- lelkes alkalmazását minden egyházi iskolában, de nem tudom, hogyan tud ez majd jól működni. Az iskolai élet sok örömet adó, de nehéz munka, aki nem alkalmas rá, annak nagyon nem ajánlatos. Ide az való, aki okos, nagy gyakorlatú és nagy élettapasztalattal rendelkezik. Aki nem csak a gyerekekre van ráhangolódva, de a tanároknak is

lelkipásztora lehet. Aki azonban ilyen tehetséggel rendelkezik, az általában nem áll meg az iskolalelkészésnél, mert hosszútávon ez nem perspektíva. A ma már egész másutt tevékenkedő volt kelenföldi lelkészeket, *Csepregi András*t és *Szeverényi Jánost* például nagyon szerették és tisztelték a diákok: András hatalmas műveltsége miatt, Jánost óriási élettapasztalata miatt. A fiatal lelkészek azonban inkább ugródeszkának tekintik az iskolát, és nekik nem mindig van tekintélyük a diákok és kollegák szemében. Anélkül pedig nem megy.

– *Milyen tanulmányi elvárásokat alakítottak ki az évek során?*

– A versenyeredményeknek mindig nagyon örültem, meg is dicsértem a tanárokat és diákokat egyaránt érte. Mégsem a versenyzetést látom célnak, mert az örökös versenyhajrá végső soron elembertelenít. Nekünk pedig az embernevelés fontosabb. Manapság amúgy is azt mondják, hogy a magas teljesítményeket hozó fiatalokból semmi különös felnőttek válhatnak, mert a későbbi boldoguláshoz a versenyzetés nem készít fel. Ennek ellenére persze a tanulmányi színvonalból nem engedtem. Mivel az elődünk lányiskola volt, sokan azt hiszik, hogy humániskola vagyunk. Kiváló reáltanáraink azonban bizony magasra teszik a lécet. A nyelvoktatás is keményen folyik, amit alátámasztanak az országos mutatók is: nálunk az érettségizők 70-80%-ának van meg a nyelvizsgálója, sok gyereknek akár két nyelvből is, szemben az országos 11%-kal. Az egyházi iskolák összesítésében is egy mutató kivételével az első helyen állunk. A gimnázium

az elmúlt évtizedben feljött, népszerű lett, ami hozza magával a túljelentkezést, tehát van miből válogatni. Idén a kicsiknél harminc helyre hetvenen jelentkeztek, a nagyoknál pedig harminc helyre kilencvenen.

– *Anyagilag hogyan maradtak talpon, hiszen ez is hozzátartozik egy iskola életéhez?*

– Anyagilag éppen a szájunkig ért a víz időnként, de van egy szenzációs gazdasági vezetőnk, Nemesi Miklósné Erzsí, aki szívvel-lélekkel végzi a munkáját. Sose volt borulás. Persze, ráhajtottunk az 1%-ra erősen, a szülőket és volt növendékeket levélben külön kérjük a felajánlásra, és mindig két millió forint fölött volt. Ez persze egy százmillió költségetésben nagyon kicsi összeg, de sokszor ez húzott ki a bajból. Például ebből az összegből tudtuk segíteni a rászoruló diákokat, hogy mindenki el tudjon menni az osztálykirándulásokra. A 12. osztály nálunk Erdélybe megy egy hétre, ami azért komolyabb megterhelés a családnak, de emiatt még sosem maradt le senki.

Emellett persze kértünk is a szülőktől alapítványi hozzájárulást, támogatást, évi 20-25 ezer forintot. Persze azal a megjegyzéssel, hogy aki nem tud fizetni, az ne fizessen, aki pedig többet tud, az fizessen többet. A kért összegnek nagyjából a fele szokott bejönni, az is egész szélsőséges keretek között, hiszen van, aki három-négyezer forintot fizet, és van, aki 30-40 ezret. Ebből az összegből is összejött évi tíz millió forint az alapítványra, amiből szintén lehetett gazdálkodni. Ez is lehetővé tette, hogy a légkör szolidáris maradjon nálunk, az egymás segítése anyagi értelemben is lehetőség maradjon. Van

olyan szülő például, aki osztálykirándulásra rendszeresen kettőt fizet be.

– És a jövő? Hogyan tovább?

– Örömmel tölt el, hogy féltékenységi gondjaink nincsenek, hiszen utódom mindig nagy szeretettel és elismeréssel beszél rólam távollétemben, és én is róla. Az élet pedig megy tovább, mindig jönnek majd új élethelyzetek, ahhoz pedig új ötletek. De bízom benne, hogy túlságosan nagy változásokra nem kerül sor a gimnázium életében.

– Köszönöm a beszélgetést.

Ittész Szilvia

Riport Miklóssy Lászlóval, a Fasori Gimnázium igazgató helyettesével

– *Hogyan telt az elmúlt 16 év a Fasorban?*

– Munkával töltött életem legszebb szakaszát éltem át itt. Amikor 1976-ban kikerültem a közoktatásból (nem önszántamból), nagyon nehéz volt az új helyzetbe belenyugodnom. Három-négy év telt el, amíg fel tudtam dolgozni lelkileg ezt a helyzetet. Tizennégy – iparban eltöltött – év után, amikor 1990 szeptemberében Gyapay Gábor igazgató úr külső óraadóként szerződtetett, újra megérezhettem a tanítás „ízét”. Ez olyan csodálatos érzés volt, amit nagyon nehéz szavakban kifejezni. 1991 szeptemberétől főállású tanár lettem, 1992-96-ig osztályfőnök, majd Vajda Ferenc igazgató úr felkért, hogy legyek a második igazgatóhelyettes. Több hétig töprengtem, hogy elvállaljam-e, nagyon nehéz döntés volt, de végül elvállaltam. Ez a munka sokkal fárasztóbb, idegőrlőbb, mint a tanítás. Az eltelt tizenhat év alatt voltak nehéz

helyzetek, kisebb-nagyobb konfliktusok is. Ilyen helyzetekben mindig Pál apostol jutott az eszembe: Szenvedjétek el egymást szeretetben (Ef 4,2). Hogy milyen volt az elmúlt tizenhat év? Minden reggel, amikor jövök be az iskolába, és a Bajza utca végén meglátom a templomunkat és az iskolát, még mindig megdobban a szívem, és örömmel tölt el. Hát ilyen volt.

– És a jelen?

– Jelenleg nyugdíjas helyettesként a tanítás mellett még dolgozom az „apparátusban” is, szervezem az érettségit, tanulmányi versenyeket.

– *Hallhatnánk-e az „ars poeticád”-ról?*

– Amikor a pályámat kezdtem egy belvárosi általános iskolában, bemutatkozás-kor az igazgatóm ezt mondta: „Komám, szeresd a gyerekeket, a szakmát majd megtanulod!” Tehát a szeretet az egyik.

A másik dolog a hitelesség. Lássák a gyerekek, hogy nem ellenük vagyunk,

hanem értük, és mi sem vagyunk tévedhetetlenek. Harmadik az alázat. Az Istentől kapott talentumokkal jól sáfárokodjunk, hiszen talán a legfontosabb dolgot, a gyerekek nevelését csak alázattal lehet jól végezni. Negyedik dolog a türelem. A fejlődéstan is azt tanítja, hogy a kamaszkor a legnehezebb pedagógusnak, szülőnek, de a gyerekeknek is. A szülőktől való elszakadási próbálkozások bizonytalanságot váltanak ki, azt

ők sokszor nagy hanggal, nyegleséggel próbálják leplezni. A jó szó ilyenkor talán kevésbé látványos eredményt hoz, de azt hiszem, hosszabb távon ez jobb „befektetés”, mint a vasszigor.

– *Úgy, mint a szerdai bibliakörünk oszlopos tagjának is – köszönöm a szavaidat, és a beszélgetést. A Teremtő további gazdag áldását és vezetését kívánom életedre, feleségedre, családodra és unokáidra!*

Blázy Árpád

A KRISZTUSHÍVŐK KÜLDETÉSE

– *Egy katolikus gondolatai az ökumenikus imahét kapcsán –*

Az ökumenikus imahét keretében 2006. január 16-án Lipp László katolikus lelkész hirdetett ígét a kelenföldi evangélikus gyülekezetben. A templomban elhangzott „szentbeszédben” az atya többek között arról beszélt, hogy mennyire nem ismerik a különböző felekezetekhez tartozó hívők a másik egyház(ak) hitéletét, vallásgyakorlatát. Másnap Brückner Ákos Előd ciszterci plébános a

reformátusok Ildikó téren található templomában szolt arról, hogy mennyire szükséges egymás megismerése.

A másik megismerése, a közös krisztushitünk továbbadása – számomra ezek voltak az ökumenikus imahét legfontosabb üzenetei. A másik megismerése csak a találkozások, imádságok révén lehetséges. Ne csak a „szervezett” imahét során találkozzanak egymással

A kelenföldi istentiszteleten részt vevő lelkészek:

Blázy Árpád, Dr. Lipp László atya, Léta Sándor unitárius lelkész, Tóth Zsolt Ipoly Ocist atya, Joób Máté és Gyülvérszi Irma református lelkipásztor.

a krisztushívők, hanem ragadjanak meg minden olyan alkalmat, amelyek lehetőséget adnak egymás mélyebb megismerésére. Napjainkban egyre gyakrabban találkozhatunk olyan keresztényekkel, akiknek szavai, tettei, élete az egység felé, a megbékülés felé vezetnek. Nem az egyházi tanítást és struktúrákat békéltető, összehangoló törekvésekre gondolok, hanem olyan krisztushívőkre, akik szeretetet visznek oda, ahol ellentétek vannak, ahol a gyűlölet szedi áldozatait. Akik, ha kétkedőkkel találkoznak, erősítik a hitet, ahol kétségbe estek, ott reményt ébresztenek. De az öröm, a boldogság továbbadása is nagyon fontos! Az ilyen lelkülettel létrejött találkozások nyomán mélyül el fokozatosan a keresztények egysége. Csak az őszinte szónak van értelme: Senki és semmi nem tiltja, hogy bevalljuk saját egyházunk hibáit, vétkei. A másik megismerése, az egyházával való kapcsolattartás nem kezdődhet feltétellel: ti lássátok be hibáitokat, ti térjete meg előbb, s igazodjatok mindenben hozzánk. Ha bár-

Az ifjúság oratio oecumenicát olvas

melyik egyház vagy egyházi közösség ezt a gyakorlatot követné, már kirekesztette magát az ökumené munkájából.

Semmiféle ökumenét, egységet nem lehet elképzelni a hitünkben való imádságos elmélyülés nélkül. Önmagunkért, a keresztények nagy közösségeért nemcsak az ökumenikus imahétén, hanem naponta kell imádkoznunk – nekünk, akik Krisztusban már egyek vagyunk.

Szilágyi Csaba

RÖVIDEN A KÉZIMUNKA KÖRRŐL

Gyülekezetünk asszonytestvérei – elmondásuk alapján – sohasem ültek „ölbe tett kézzel”, tétlenül. Volt olyan időszak, amikor még bibliaóra közben is horgoltak vagy fonalat gombolyítottak. Miközben hallgatták az igét, kezük se rényen járt.

Kelenföldre kerülésünk első hónapjaiban, üdvözlésképpen, sokan kerestek fel bennünket, és ilyenkor nem jöttek üres kézzel: gyönyörű terítőket, párná-

kat, szalvétagyűrűt, horgolt karácsonyi csillagot, harangot, festett tojást hoztak ajándékba. Mint kiderült, ezeket saját kezűleg készítették. Egy alkalommal, bibliaóra után feltettem nekik a kérdést: mi lenne, ha kézimunka kört alakítanánk, és túl azon, hogy kötszert, takarókat horgolnánk a Lepramisszió-
nak, gyülekezetünket is megörvendeztetnénk időnként valamilyen látványos, hasznos ajándéknak valóval.

A kezdeményezésre többen lelkesen rábólintottak, és így kéthetente, a hétfői bibliaóra után együtt töltünk egy órát. Mivel a téli fényviszonyok egyelőre alkalmatlanok a közös munkára, így tervezgetés, megbeszélés, egymás készülő kézimunkájának megtekintése után otthonában folytatja ki-ki azt, amit elvállalt.

Karácsony előtt bemutató vásárt tartottunk, melyen abroszokat, hímzett képeslapokat, mézeskalácsot, horgolt karácsonyfadíszeket, praktikus edényfogókat árultunk. Volt olyan testvér, aki az ünnepi asztalt terítette meg az általunk hímzett karácsonyi abrosszal és – elmondása alapján – meghatódással ülték körül az asztalt és találgatták, hogy vajon kinek a keze munkáját csodálhatják?

A karácsonyi vásárból 22 000 Ft gyűlt össze. Ebből az összegből 10 000 Ft-ot felajánlottunk a gyermekek karácsonyára, a többit pedig „befektetjük”, anyagot vásárolunk a következő elképzelés megvalósításához. Szeretném ezúton is megköszönni minden kedves

testvérnek a fáradozást: Katinak a mézeskalácssütést, Judit néninek, Éva néninek, Zsuzsának, Klárinak, Elli néninek, Ági néninek, Gabi néninek a képeslapok, könyvjelzők készítését és a horgolt munkákat. De köszönjük a sok ötletet, anyagot, fonalat, adományt, a szép verseket, amit néha egymásnak felolvastunk, a jó hangulatot. Bízatosok mindenkit, aki kedvet érez gyülekezetépítés eme formájához, hogy bátran csatlakozzon hozzánk! Nem fogja megbánni!

A közeli terveink között szerepel egy húsvéti vásár is, valamint szeretnénk ajándékot készíteni az ősszel hozzánk látogató finn testvéreinknek is.

Hasnyányörzés, szolgálat és bizonyos értelemben szórakozás egyaránt ötvöződik ezeken az alkalmakon. Remélem, hogy idővel a fiatalabb korosztály is kedvet kap az alkotáshoz, hiszen – ahogyan nagyanyáink mondogatták – minél több mindenhez ért az ember, annál értékesebb életet tud élni.

Blázy Árpádné

MIÉRT ÉPP A VESPERÁS?

Amikor néhány évvel ezelőtt, mint vidéki bejáró visszataláltunk Kelenföldre, a vasárnap esti hat órás istentiszteletet kerestük fel.

Az esti istentisztelet számunkra az ünnep. Már elmúlik a hét végi restanciák teljesítésének türelmetlensége, a hajsza az idővel. A vasárnap este az összegzésé, a hétköznapiakra való nyugodt felkészülés lehetősége. A lélek feltöltése imával, zenével.

Kelenföldön immár tizedik éve hosz-

szabb-rövidebb időközökben folyamatosan az esti együttlét az ún. vesperás istentisztelet. Vasárnap esti imádságos gregoriánózas.

Első alkalommal kissé idegenkedéssel vettük kézbe a kottát és a liturgia rendjét, hiszen arra vágytunk, hogy minden porcikánkat átjárja majd az orgona hangja, kimosva agyunkból a terhes gondolatokat és a gyülekezettel együtt énekelhessük a megszokott énekeket. Ehelyett a Tanácsterem felől lá-

zas készülődés hangjai után fehér ingbe öltözött fiatalok jelentek meg és vonultak be az oltár elé. Megszólítottak bennünket, beszélni kezdtek velünk a gregorián ősi énekhangján. Kérdeztek és feleltünk. Követtük a liturgia szövegét, dallamát, és egyszerre részesei lettünk a csodának. A gregorián énekhangján, melyet egyik néprajz- és zenekutatónk Európa egyetlen kétezer év óta áradó műzenéjeként jellemez. „Beletorkollott az ókori Közel-Kelet zsoltározása, ősi hirdető, köszönő, olvasó, litániázó tónusok hangja.”

A *Bence Gábor* irányította Protestáns Kántorátus kamarazenészei hétről hétre újabb és újabb meglepetéssel szolgálnak. Felkészülnek az egyházi év alkalmainak megfelelő liturgia szerinti zsoltárokkal. Felfedeztetik velünk a versek tartalmát, értelmét, magával ragadnak, elvarázsolnak bennünket olykor saját hangszereken játszott kíséreteikkel. A zeneszeretet tisztasága sugárizik arcukról, részeseivé válhatunk az örömeink, mely az elmélyülésben segít. Kifejezi imádságunkat, könyörgésünket.

A zsoltárok antifónáit először bemutatják az előénekesek, majd közösen is

énekeljük. A szakaszokat a két pad sorban ülők egymással felváltva recitálják. A genfi zsoltárt versszakonként éneklí a gyülekezet majd a kórus.

Az igemagyarázat után következő himnusz mindig valamelyik szép egyházi énekünk, melyet a kórus saját hangszerelésében hallunk, mintha önálló többszólamú kórusmű lenne. Alig ismerünk rá sokszor énekelt dallamunkra, melyet a következő versszakban magunk is velük éneklünk.

A Magnificat versszakainak váltakozó ismétlése után következik a minden ünnepi alkalomra választott motetta. Schütz, Telemann, Monteverdi, Palestrina vagy kevésbé ismert szerző műve. Az énekhang kristálytisztasága betölti a templomot, átjárja a lelkeket, és mi köszönjük az ajándékot, elmúlt hetünk fénypontját.

Sokan vagyunk, akik menekülünk a hétköznapi zajos rohanásától. Csendre, nyugalomra vágyunk. Talán ha többen eljőnnének a vasárnap esti Vesperásra, átélhetnénk együtt, amit keresünk.

Megújult erőt, reményt, bizakodást a következő hétre.

Belák István és Eszter

RÁTHNÉ HUSZÁR JOLÁN VERSEIRŐL

Lassanként előkerülnek a kelenföldi kincsek, kiderül, hogy akik vasárnap körülöttünk ülnek a padokban, mennyi ismeretlen értékkel rendelkeznek.

A napokban hozzám került *Ráth Jolán* verseskötete. Lapozgatom a kötetet az elejétől.

Írások a negyvenes évekből, háborús sorok. Aggódóak, keserűek, könyörgők

a társ és a háborgó világ miatt. Szépen megmunkáltak, dúsan rakva képekkel, időmértékes lüktetéssel.

Lapozgatok tovább. Küzdelem a bűnnel. De sosem kerekedik felül, mindig a hité az utolsó szó. Különös, ahogy a negyvenes évek versei között megjelennek a 2000-es esztendőkből való költemények. Reflektálnak rájuk tudatosan,

de önkéntelen is. A vívódó, hitet kereső sorokat felváltja a bizodalmas hit. A versek gazdagon válogatnak a bibliai történetekből, az Ó- és Újszövetségből.

Balatoni táj. Újra meg újra, minden életszakaszban találkozunk balatonparti élményekkel. A táj üzen, tanít annak, akinek van szeme meglátni a fában, a tájban a hordozott üzenetet.

Költők szavai. Sok vers magába foglalja nagy költők verseinek apró töredékeit, utalásszerűen. Az olvasó meg figyel: vajon hogyan kapcsolódnak a gondolatok ahhoz a másik, korábban írt vershez?

Személyes szavak: szülőkhöz, testvérhez. Sok-sok tisztelet, szeretet, költődés süt át a sorokon. Jó olvasni őket.

A társadalmi felelősségvállalás hangja. Átélt, történelmi jelentőségű eseményekre való emlékezés, köztéri ünnepek, színész, politikus, a pusztulástól féltett Föld mind-mind előkerülnek a versekben. Olyan embert ismerhetünk meg belőlük, aki foglalkozik azzal, mi veszi körül őt és utódait, és nem adja föl a reményt.

Verses mesék a robotangyalról, a Télapóról, a sárkánykukacról és a széki kakasról. Ezek a kis mesék tele vannak játékosággal, humorral, stilisztikai bravúrokkal. Felderítik az olvasót.

Túlvilág. A halál gondolatához az Istennel való kiegyensúlyozott viszony kapcsolódik, megbékélés az elköltözéssel, és ezzel egyszerre valódi életszeretet.

Őszinteség. A nehézségek, küzdelmek is megszólalnak a versekben, a 40-es évektől a 2000-es évekig. De sosem hatalmasodnak el, mindig kapnak valami olyan választ, amitől mégis lehet folytatni.

Végül: egy kedves mesejáték *A bol-*

dogtalan hercegnő címmel. Klasszikus szerkezetű dramatikusság mese, a szereplők hangja nagyon eltalált, és a végkifejtés minden logikussága ellenére is meglepő. Más a boldogság kulcsa, mint azt előzetesen várnánk.

Remélem, felkeltettem az érdeklődést!

Mády Erzsébet

Ízelítőül álljon itt egy nagyon szép vers.

Messzire járok...

*Messzire járok, szélnek az útján
Ott, hol a csend és béke lakik,
Ábrándos lelkem tavaszra várva
Messze bolyong és álmodozik.*

*Messzire járok, ott hol az élet
Gátat szakítva tavaszba tör,
S az ifjú erdőn minden erős fa
Zöldelve áll, – vagy halva ledől!*

*Járom az erdőt, fákat ölelve,
Utamban nyíló ág simogat.
Versenyre kelni patakkal, széllel:
Szólít az Erdő, – úgy hívogat.*

*Majd lepihenve hús fa tövébe
Gondolatom már messzire száll,
Nyíló tavaszban, sok-sok virág közt
Szívem is nyíló tavaszra vár!*

*S jössz Te felém, már hallom a hangod,
Lábad alatt most zörren az ág,
Csöndben válladra hajtom fejem, és
Hull ránk az ágról fehér virág!*

*Majd, ha te elmész, elhív az Élet,
Nem örködsz többé álmod felett,
Csendesen távozz, vissza se nézzél,
Ne lássad hulló könnyeidet!*

Messzire járok, ott, hol az élet
 Őszbe siratja múlt tavaszát,
 És a Nap is – csak féltve sugárit,
 Kutatva küldi lombokon át.

Homályos erdőn, homályos szemmel
 Csodára várni oly szomorú!

Szóalj meg erdő, halljam a hangod,
 Szólj csak egy szót! – És oszlik a bú!

(Következő számunkban Galyánszky Magdolna nemrég megjelent verseskötetéről olvashatunk ismertetőt.)

TEHER ÉS GAZDAGSÁG

– Három elmélkedés a vegyesházasságról –

I. Vegyes házasságra készülünk...

Esküvőre készülünk. Lelkesen járjuk a rokonságot, barátokat és meséljük nekik a terveinket a „nagy napról”. Rendszerint rögtön jön a kérdés: és ugye lesz templomi esküvő is? Hol? A kelenföldi evangélikus templomban – hangzik a válaszuk. Ilyenkor általában még tisztázzuk, hogy hol is van, hogy néz ki ez a templom. A kérdések itt általában véget is érnek, mindenki elkönnyveli, hogy evangélikus esküvő lesz... mi szoktuk hozzátenni, hogy van még egy „furcsaság”: ökumenikus esküvőt tervezünk.

Mikor megismerkedtünk, nem tudtuk egymásról, hogy ki milyen vallású. Akkor derült rá fény, amikor egyik vasárnap egyikünk evangélikus istentiszteletre, másikunk katolikus misére készült. Sosem vitatkoztunk a dolgon: egyik héten ide mentünk, másikon oda, de mindig együtt. Persze nem mérnöki pontossággal beosztva a vasárnapokat, hanem inkább az alkalmakhoz és a lehetőségekhez igazodva. Eleinte kíváncsiságból, bátortalanul néztünk be a számunkra idegen világba, majd foko-

zatosan egyre természetesebben tudtunk részt venni a szertartásokon.

Ezek után nem volt kérdéses, hogy az esküvőnk is ökumenikus lesz. Hogy mi lesz azután? Reméljük, ugyanilyen természetességgel sikerül ezt gyerekekkel, családon belül is összehangolni. A két felekezet között valójában sokkal kisebb a különbség, mint elsőre gondolkodnánk: egyikünk feketébe öltözik majd, másikunk fehérbe, mégis ugyanaz előtt az oltár előtt fogunk állni, és ugyanannak az Istennek az áldását kérjük közös életünkre.

Pelikán Dóra és Pusztai Péter

II. Vegyes házasságban élünk...

Számomra a vegyes házasság nem valami különleges dolog. A családban is gyakorolhattam az ökumenét, hisz négy nagyszülőmből két evangélikus mellett egy katolikus, egy pedig református volt. Ennek megfelelően a rokonságban gyakran találkoztam mind a három Magyarországon elterjedt keresztény felekezethez tartozókkal. (Csak egy példa: bár ma is nagyon ked-

ves nekem a Károli biblia veretes nyelvezete, szívesen olvastam gyerekkoromban a nagyapámtól kapott *Békés Gellért* és *Dalos Patrik* által fordított katolikus kiadású Újszövetséget, mert könnyebben értettem.) Bizonyára nagyobb feladatot jelentett ezt a helyzetet feleségemnek megszokni, hisz ő dunántúli szín katolikus családból és közösségből érkezett Budapestre. Sohasem éreztem (remélem, ő sem), hogy a másik hite „idegen” lenne számomra. Ebben segítettek családunk és azok a – mindkét felekezetből való – lelkesek is, akik elfogadták a más felekezethez tartozót igazi kereszténynek. Valahogy úgy fogtuk ezt fel, mint ahogy nem ugyanabba az iskolába jártunk, mások voltak a tanáraink, az iskolai házirend is (a mi időnkben még szigorúan külön jártak a lányok és a fiúk), lehet, hogy az egyik iskolában az egyik, a másikban a másik tárgyat tanították jobban, mindazonáltal ugyanaz lett műveltségünk alapja, és semmi okunk sincs iskolánkat megtagadni.

Az ökumenikus szemléletnek (nem csak a családban) két pillére van. Az egyik: tudom, hogy a saját felekezetem sem ismeri tévedhetetlenül Istent és az ő akaratát. Tükör által, homályosan látok én is. Az én tükröm is torzít, a másiké is, ha megbeszéljük, mit vélünk látni, minden bizonnyal közelebb kerülhetünk az igazsághoz. Ugyanakkor – és ez a második pillér – szükséges minél pontosabban tudnom, hogy miben hiszek, és annak megfelelően kell(ene) élnem. Tehát nem kell, nem szabad egymást „térítgetni”, legalábbis abban az értelemben semmiképpen sem, hogy meggyőzzem a másikat az ő hitében.

(Természetesen ez csak a Krisztusban hívőkre vonatkozik, most ezekről van szó.) Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem tartom fontosnak, vagy éppen feladom a magam meggyőződését. Ahogy elismerem a másik által képviselt értékeket, úgy kell képviselnem azokat, melyeket kaptam.

Minden „többszereplős project” megköveteli a résztvevőktől a másik iránti megértést és türelmet, az is, mely életünknek csak mellékes epizódja. Miért lenne egy olyan meghatározó kapcsolat, együttműködés, mint a házasság kivétel? (Ez azonos felekezethez tartozó házasságokra is igaz.) A különbség a „civil project”-ekhez képest azonban óriási, itt a szeretet átsegíthet, át kell hogy segítsen az esetleg adódó nehézségeken.

Ne higgyük azonban, hogy a vegyes házasság pusztán „átvészelendő próbatétel”. Biztos vagyok abban, hogy mindkettőnk hite erősödött attól, amit egymástól tanultunk. Amikor összeházasodtunk, még nem volt magától értetődő egy katolikus fiatal számára a Szentírás rendszeres olvasása, hogy ma ez feleségem számára is természetes, abban házasságunknak része van. Én pedig elsősorban fegyelmet tanultam: mi evangélikusok hajlamosak vagyunk „túl lazán” kezelni például a templomba járást. Ma már nem tűnik nagy dolognak, de a mi fiatal korunkban egyáltalán nem volt magától értetődő a másik felekezet vallási szokásainak, liturgiájának megismerése, ami meggyőződésem szerint mindkettőnket ugyancsak gazdagított. (Itt nemcsak a szokások megismerésére gondolok, hanem arra is, hogy a szokatlan rítusok megismerésénél fontosabb a „miért”, mint

azoknál, melyeket megszoktunk, természetesen tartunk. De ez utóbbiaknál is meg kell az eredetet, a jelentést keresnünk, hogy a másiknak elmagyarázhatjuk. Most, egyházunk liturgikus reformja idején ezért érezhetem magamat az átlag evangélikus hívőkhöz képest „szakértőnek”).

Tudjuk és hisszük, hogy a jó házasság kegyelmi ajándék, mi elronthatjuk, de ha mégsem romlik el, az Isten ajándéka. Vegyes házasságban is együtt kell, és együtt tudunk ezért hálát adni a mi Urunknak.

Kotsis Domokos

III. Ökumenikus vallomás és gyereknevelés...

A kelenföldi evangélikus hírlevél biztatására és *Joób Máté* igazgató lelkész felkérésére számolunk be életünk utolsó 35 évének tapasztalatairól, ugyanis éppen idén lesz 35 éve, hogy összeházasodtunk.

Hanna igen aktív, elkötelezett evangélikus családban nőtt fel, mely nem nélkülözte a magyar nemzeti elkötelezettséget, Zoltán római katolikus, és az ő családjában inkább a nemzeti, mint a vallási elkötelezettség dominált. Mindkét oldalon meghatározó volt a polgári, paraszti tisztesség.

Esküvőnk mindkét felekezet templomában volt, egymás után. Vegyesházasság voltunk adottság volt, de mivel azt első pillanattól kezdve Isten rendelésének tekintettük, ökumenikus házasságként akartuk megélni. Miért? Mert Jézus nem alapított egyházakat. A házasság a katolikusoknál szentség, az evangélikusoknál nem, de teológiai vita helyett ja-

vasoljuk ennek komoly, akár „szentségi” megélését, senkinek nem fog kárára válni.

Általánosságban el kell mondani, hogy vegyes házasság lenni nehéz. Ez minden esetben jelentős többlet terhet jelent. A főbb változatok:

a) Kereszténységét mindkét fél feladja az IGAZSÁG és a BÉKE jegyében, aminek az eredménye: kétoldali lelkiismeret-furdalás – előbb vagy utóbb –, de az Örődög az első perctől kezdve boldog.

b) Egyikük egyháza a másik házastársat kedvesen „bedarálja”. Ez főleg akkor fordul elő, ha a gyerekek egyenműek, vagy az első gyerek felekezetét követi a többi gyerek is. Eredmény, hogy az egyik fél folyamatosan szenved.

c) A házasfelek megtartják, és külön-külön gyakorolják vallásukat, pedig „...és lettek ketten egy testté”, – mi úgy gondoljuk – ez a templomba járásra is vonatkozik. Nem biztos, hogy ez házasság.

d) Megpróbálják közös életüket mindkét felekezeten belül megélni. Ez az utóbbi, amit mi első perctől kezdve próbáltunk, és néhány évi erőfeszítés után úgy érezzük, hogy sikerült is.

De térjünk vissza az alapkérdéshez. Ha együttélésünk valóban házasság Isten rendelése szerint, akkor tegyük fel magunknak a kérdést: Mit akart ezzel Isten? Minket bántani, életünket nehezíteni, vagy általunk is gyógyítani azt a sebet, amit az egyházszakadás okozott?

Az egyház újraegyesítésének kérdésével elvileg mindenki egyetért, sőt egyre többen barátoknak is ezzel a gondolatokkal, de még senki sem tűzött ki rá határidőt. Mindenki elismeri, hogy fontos kérdés, de olyan sok az ellenérdekelt, akiknek ez nagyon ráér. Gon-

doljunk csak arra, hogy hány egzisztencia köszönhető annak, hogy több egyházunk van. Akiknek nem ér rá, sőt igen sürgős, azok a vegyes házások, és tudniuk kell, hogy ha az ökumenizmust meg akarják élni, akkor az nem lesz könnyű, mert még jó ideig ellen-szélben kell vitorláznunk.

Visszatérve a személyes kérdésekhez. Mindezeket indulásunkkor végig-gondoltuk, abban a szilárd hitben, hogy minket az Isten egymásnak teremtet, és ezért mi végül is, a negyedik változat mellett döntöttünk, ami – főleg eleinte – egyáltalán nem ment könnyen. Ma már azt is elmondhatjuk, hogy döntésünket megéltük, és igen sokat kaptunk. Nem csak egymást, de minket „vegyes”-ként is elfogadó és befogadó lelkészeket, és gyülekezeteket mindkét oldalon.

Házasságunkat Isten hat gyermekkel áldotta meg. Két lánnyal, akik evangélikusok, és négy fiúval, akik katolikusok. Első eredményként mi magunk sokkal jobban megismertük saját vallásunkat, mivel a másik sok mindent kérdezett, s akkor derült ki, hogy bizony abból, amit vallunk, sok mindent magunk sem tudunk. Minden gyermekünk, mint ahogy mi is, mindkét felekezet templomába járt, istentiszteletre és szentmisére, bibliaórára és hittanórára egyaránt. Mindkét felekezetben otthon voltak, ami természetesen az átlagosnál nagyobb elfoglaltságot jelentett. (Ez mindenkinek heti 2-3 alkalom volt.)

Amikor már nagyobbak lettek, gyakran keveredtek vitába szélsőséges „hitvédők”-kel, akikből minden felekezet-höz sajnos bőven jutott. Végeredményként saját felekezetüket is sokkal job-

ban megismerték, mintha nem vegyes házasságba születtek volna, mivel a viták és összehasonlítások során rákényszerültek a gondolkozásra, a Biblia és az egyházi előírások elmélyültebb forgatására. Ma már mint felnőtt emberek a saját felekezetük többé-kevésbé aktív, és az ökumenizmus iránt egyértelműen elkötelezett tagjaként tevékenykednek.

A vegyes házasságot egyikük sem találta vonzónak. Ők is úgy látják, hogy nehéz. Ezt mi is tudjuk, sose tagadtuk, és bár jó szívvel megéltük, sőt megéljük még ma is, senkinek nem ajánljuk, de ha valakinek az életét Isten így rendezi, nyugodtan vágjon bele, több lesz a gondja, de az öröme is. Csak egyet kell tisztázni, mint minden házasságnál: valóban ez Isten akarata?!

És egy végső kérdés: Mikor mondhatjuk, hogy a mi házasságunk, nem csak vegyes házasság, de ennek a talaján ökumenikus is? Talán akkor, ha már nekem a másik egyház legalább olyan fontos, mint a sajátom, sőt, néha már fontosabb is. Egyáltalán lehetséges-e ez, és ha igen, miért? Igen, ez lehetséges, és azért, mert nekem a házastársam fontosabb, mint saját magam. Ez az, amit úgy hívnak, hogy ökumenikus házasság, és megkockáztatjuk: vegyes házasság nélkül van jó szándék, de nincs ökumenizmus.

Uzoni Hanna és Némethy Zoltán

ide akár jöhetne egy hirdetés

EVANGÉLIKUS HÁZAS HÉTVÉGE

Egyházunk másodszorra rendezte meg az elmúlt évben a Házás Hétfége katolikus mozgalom evangélikus – ökumenikus – változatát Bencze András és Tímea, székesfehérvári lelkész és felesége vezetésével. Az októberi hétfégén két evangélikus és egy katolikus házaspár, valamint Blanckenstein György atya bevezetésével hangolódott rá tizennégy házaspár egymásra és az Úristenre. Gyülekezetünkben két házaspár vett részt a baltónszárszói hétfégén.

Volt már olyan, kedves feleség, hogy vasárnap a szépen megterített ebédlőasztal közepére, a levesestál és a szalvétatartó közé bezúdultak hirtelen a karburátorok és olajcserék, a dízelmotorok és féklámpák? Vagy még rosszabb, a vindózok és vinceszterek, a flopik és szkennerek? Volt már ilyen? A menüt már hetek óta tervezted, azóta, hogy a fiúk jelezték, hogy hazalátogatnak néhány órára. Bántott nagyon, hogy a családi ebéd alatt nem derűsebb témákról beszélget a férjed a hazatérő nagyfiúkkal?

És olyan volt-e már, hogy fárasztó volt a napod, kedves férj? Bár nem egészen úgy sikerült a délelőtti tárgyalásod, ahogy szeretted volna, azonban meghoztál számos okos döntést és beindítottál egy újabb projektet. De az is lehet, hogy megszereltél és beszereltél, lefestettél és lecseréltél sok mindent, ami ettől most már működik. Vagy éppen megtanítottál és átgondoltál sok komoly összefüggést és meglátást. Volt-e már olyan, hogy ezek után – egy kicsit megkésve – de mégis csak hazatérve, otthon nem hagytak leereszteni, újságot olvasni, Internetet böngészni,

hanem morcosan beküldtek a gyerekszobába befejezni a gyerekek fektetését? Bántott nagyon, hogy feleséged nem fogad nagyobb örömmel és nem bán veled nagyobb kímélettel?

Az a tizennégy pár (fiatal tízévesektől érett negyvenöt éves házasokig), aki részt vett az evangélikus Házás Hétfégén, megtapasztalhatta, hogy a fenti szokványos helyzetekből bőven adódó érzések természetesek. De az érzések megnevezéséből már megértés és szeretet, sőt szerelem újulhat. A mindennapok kisebb-nagyobb akadályairól, bosszantó helyzeteiről nem nekünk kellett beszámolnunk, csak hallhattunk róluk. A tálalás azonban nem az ismert panasz és közöny nyelvén történt, hanem a szeretet és szerelem nyelvén, az imádság ölelésében. Nekünk csak hagyni kellett, hogy az üzenet eltalálhasson.

Egy teljes hétfége gyerekektől, mobiltelefonról és szomszédoktól távol, lehetőséggel a kettesben töltött együttlétre: a Házás Hétfégének ez adja a gerincét. Ez már önmagában nem rossz, ennél azonban még sokkal több is lehet!

-isz-

ide akár jöhetne egy hirdetés

KONFIMANDUS HÉTVEGE

Március első hétvégéjét töltötték együtt gyülekezetünk idei konfirmandusai Blázy Árpád lelkésszel és hat másik gyülekezet fiataljaival. A hétvége témájaként *(Az alázat iskolája)* címmel Naámán története (2Kir 5,1–15) szolgált.

A vonat elindult, mi pedig arra gondoltunk, hogy egy szuper hétvége áll előttünk. Az úton végig beszélgettünk, és gyönyörködtünk a tájban.

Mikor megérkeztünk a szálláshelyre, azt mondták, hogy rakjuk le a cuccainkat és vacsi. Ennek nagyon örültünk, mert mindenki nagyon éhes volt. Este előadást hallhattunk „Az alázat iskolájának 1. osztálya” címmel.

Szombaton reggeli után áhítattal kezdtünk. Ezután a társaságot csapatokra osztottuk, és a csapatok elmentek csoportos beszélgetésre. Ennek az volt a célja, hogy a résztvevő gyerekek megismerkedjenek, megbarátkozzanak. 11 óra körül előadást hallgattunk „Az alázat iskolájának 2. osztályáról”. Délután elmentünk kirándulni, bár az időjárás miatt csak a környéken tudtunk sétálni, a gyönyörű táj mindenkit elbűvölt.

A „3. osztályt” délután ismertük meg, s az esti vetélkedőt követően mindenki elbűvölő csöndességgel hallgatta végig az áhítatot.

Játékos bemutatkozás

Kelenföldi konfirmandusok egy csoportja

„Az alázat iskolájának 4. osztályával” vasárnap ismerkedtünk meg. Ezután beültünk az istentiszteletre, és áldást kaptunk az útra. Később felkaptuk a cuccainkat, és arra gondolva, hogy egy szuper hétvége áll mögöttünk, elindultunk haza.

Sok barátot szereztem, és közelebb kerültem Istenhez. Konfirmáció után is tagja szeretnék maradni a gyülekezetnek.

Nagy Benedek

MEGHÍVÓ

Szeretettel meghívjuk kedves Szüleinket, Keresztzüleinket, Rokonainkat, a tavaly konfirmáltakat, gyülekezetünk Presbitériumát és minden kedves Tagját a konfirmandusok

2006. május 20-án, szombaton du. 5 órakor

a tanácsteremben tartandó **beszámolójára,** illetve másnap,

május 21-én, vasárnap 11 órakor tartandó

konfirmációi istentiszteletre, melyen először járulunk az Úr szent vacsorájához.

Az idén konfirmálók:

Agócs Anita, Bácsváry Péter, Bereznai Dávid, Csizmadia Lilla, Garancsi Kinga, Joós Zsombor, Nagy Benedek, Pálmai Norbert, Sütő-Nagy Kinga és Vajda Mónika

BEMUTATKOZIK A HÉTFŐ ESTI SZÍNJÁTSZÓ KÖR

Mottó: „A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy...” (Jn 3,8)

Hirtelen sikoltás hallatszik, majd a tömeg szétrebben. Egy határozott kiállású férfit látunk a kép bal oldalán. A férfi a szétrebbent sokaság felé fordul és megszólal:

– Nem tudjátok, hogy meg van írva: És az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek?

A tömegeből kiválik egy ember, és az adópénz felől kérdez:

– Szabad-e a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?

– Mutassatok nekem egy dénárt! – szól a férfi, majd körbefordul a pénzzel:

– Kinek a képe és felirata van rajta?

– Ez így nem jó – hallatszik *Abaffy Zoltán* hangja oldalról –, hogy mutatsz fel egy pénzt? – kérdezi, és megmutatja a mozdulatot.

Hétfő este van, nyolc óra felé jár az idő, a gyülekezeti teremben próbál a színjátszó kör. Egyeztetés, eligazítás után újra felállnak a színészek, és folytatják a jelenetet.

– Végszót, végszót! – mondja a Jézust alakító fiatalember, és újra eljátszszak Jézus és a farizeusok párbeszédét.

Február utolsó hétfője van, még másfél hónap van hátra az előadásig, nagyszombatig. Január közepén kezdték a próbákat, most tartanak a rendelkezési szakasz vége felé. Egy darab megtanulása több lépcsős. A színészek megkapják a szöveggönyvet, majd megbeszélik a darab koncepcióját. Ezután az egyes jeleneteket próbálják, a darabból kiragadva, szöveggel a kezükben: ez a rendelkezési szakasz. Ekkor a gyülekezeti teremben próbálnak, a hangsúly a színpadi mozgáson, a szereplők elhelyezkedésén van. Ez nehéz időszak a színészek számára, mert nincs idő arra, hogy a rendező minden mozgás, gesztus értelmét megmagyarázza. Csak utasításokat ad, amit el kell fogadni, és végre kell hajtani.

– Az igazi színház nem demokratikus intézmény: ott a rendező olyan, mint egy diktátor – mondja Abaffy Zoltán a próba után –, a színészek azt csinálják, amit mond nekik. Nálunk persze ez nem így van, ezért lassabban haladunk.

A következő fázis a kellékes próbák ideje, ekkor már a templomban próbálnak, és egy alkalommal eljátszszak az egész darabot. Ez hálásabb szakasz, mivel a színészek a darabot már folyamatában látják, megértik az egyes gesztusok, mozdulatok értelmét, és már örülni is tudnak annak, amit csinálnak. Ekkor kezdenek ráérezni a karakterekre, ekkor kezdenek a figurák megtelni élettel. E szakaszban a színészi játék (arc kifejezés, beszéd) finomításán van a hangsúly.

– Ekkor kezdenek figyelni a többiekre is – mondja Abaffy Zoltán. – Nehéz

feladat a színészeknek, hogy hogyan viselkedjen akkor, amikor éppen nem ő játszik. Egy valós helyzetben minden szereplő élő, eleven. Ezt kell megvalósítani a színpadon is: a háttérben lévők is legyenek természetesenek, „viselkedjenek”.

Változik a színpadkép, „Jézus a tengeren jár” jelenetet próbálják. Egy lepedőt feszítenek ki, amit a jelenet végén hirtelen kell leengedniük. Ez elsőre nem megy, csiszolják, utasításokat kapnak:

– Feszesen tartsátok a lepedőt! Igyekezzetek, mert itt nincsen sok idő, gyorsan kell összehajtanotok!

Jó hangulatú a próba, ha hibáznak, nevetnek, ha nem éppen ők vannak soron, rakoncátlankodnak, olykor rájuk is kell szólni. A színészeket kérdezetve elmondják, hogy az egyik legnehezebb dolog a karakter felépítése, illetve átélése. Miután ez megvan, utána könnyű játszani. Nehéz még a szereplőktől elvonatkoztatni is, hogy ne a „kollégát”, hanem az általa életre keltett figurát lássuk benne.

– Itt sem mindenki egyformán tehetséges – beszélgetek Abaffy Zoltánnal, a színjátszó kör vezetőjével a próba után –, de ezzel tisztában vannak, tudják, hogy miben jók, és igyekeznek fejlődni.

– *Mióta van színjátszó kör Kelenföldön?*

– A jelenlegi színjátszó kört egykori segédlelkészünk, *Győri Tamás* álmodta meg három évvel ezelőtt. Motivációja a közösségépítés volt. A színjátszó kör nagyszerű tanító-nevelő eszköz, ami tudatosítás nélkül, észrevétlenül működik.

Tamással ketten vittük a kört, eltérő elképzeléseink, más koncepcióink voltak egy-egy darabnál. Eleinte ezt a próbákon vitattuk meg, de később már inkább a próbák előtt egyeztettünk. Ta-

más távozása után az ő munkáját folytatom, szerencsére Isten mindig rendel segítőt mellém, most *Basa Pisti* tanul bele a rendezésbe mellettem. Van egy külsős segítségünk is: *Ónodi Gábor* színész, pantomimművész, ő segít a mozgások, gesztusok tanításában.

Mostani darabjainkban nem vonultunk fel sok technikai megoldást, inkább színházélményt szeretnénk nyújtani.

– *Hány darabot adtok elő évente?*

– Kettőt, az egyik a passió a nagyhéten, a másik pedig egy „szabadon választott” darab decemberben. A passió színrevitelében az a nehéz, hogy a történet rögzített. Ezért a megközelítéssel, a hangsúlyok kiemelésével próbálunk újat mondani, természetesen úgy, hogy a lényeg ne változzon. A karácsonyi darab kiválasztásánál a szempont, hogy a darabból a keresztény tanítás felismerhető legyen. Tavaly decemberben Lázár Ervin *A legkisebb boszorkány* darabját adtuk elő, ami az önfeláldozásról szólt.

– *Mennyi idő alatt készültök el egy előadással?*

– A passióra sajnos mindig kevés idő jut. Január közepe felé kezdjük el a próbákat, és húsvét időpontjától függően két és fél, három hónapot készülünk. A karácsonyi darabra mindig több idő jut. Húsvét után kezdjük a próbákat, és a nyári szünet kivételével folyamatosan próbálunk, azaz körülbelül öt hónap alatt készülünk el vele.

– *Te hogyan látod, mi okoz nehézséget a színészeknek?*

– Például az, hogy a próbán ugyanolyan intenzitással játsszanak, mint az előadáson. Ha a próbán valaki félgőzzel játszik, vagy ha egyes részeket nem ját-

szik el, akkor nem lehet rendezni. A rendezőnek látnia kell, hogy a színész hogyan jelenít meg egy érzést, hogy javíthasson rajta, ha neki másmilyen ábrázolásra, megjelenítésre van szüksége.

– *Említetted, hogy a színjátszó kör tanító-nevelő eszköz. Hogyan működik ez?*

– Tegyük fel, hogy valakinek egy gonosz szereppel kell azonosulnia. Akkor az illető érzi, hogy taszítja a szerep. Próbálunk, eljátssza a darabban, de kialakul benne egy védekező reflex és rájön, hogy ha nem kapaszkodna Istenbe, akkor elveszne, felépül benne a vágy a jóra és egy dac a gonoszság ellen. Persze mindezek nem tudatosulnak benne, de az élmény, érzés megmarad. A színjátszó körben igazából a gyerekek a legfontosabbak, hiszen a közösségben a saját jövőnket építjük. Olyan értékeket próbálunk létrehozni, ami a gyülekezetet gazdagítja. Amikor jelmezt, díszletet készítünk, akkor a közösséget építjük, amikor gyakorlunk, a gyerekek lelkét, amikor előadjuk a darabot, akkor pedig a gyülekezetet építjük. A jó előadás olyan, mint a jó prédikáció.

– *Mit tartanál még fontosnak megosztani a Hírlevél olvasóival?*

– Nagyon fontos az utánpótlás, mert az egyetemi, munkahelyi feladatok lassan elszólítják az embereket. Jó lenne például a korban „eggyel alattunk lévő” csütörtöki ifjúságot bevonni a színjátszó körbe. Sokféle módon részt lehet venni a kör életében, van, aki szerepelni szeret, de van, aki a háttérmunkát szereti, inkább kellékes lesz, van, akit az előkészítés érdekel, és szívesen készít jelmezt, díszletet. Szeretettel várjuk az érdeklődőket!

Brolly Áron

A LEGKISEBB BOSZORKÁNY

Megpróbálok néhány gyerekkel háromtól tizenkét éves korig „A legkisebb boszorkány” kelenföldi előadásáról beszélgetni. Hátha közül belőle valami. Annyit már előre tudok, hogy hetekig várták a szilveszteri előadást, majd utána hetekig róla beszéltek – elismerőleg, persze.

– Hogy tetszett a darab?

– Nagyon! Nagyon! Nagyon! Nagyon!
– *Hogy lesz ebből így cikk?* – Nekem isz naddon teccett! – *teszi még a legkisebb is hozzá.*

– *Na, és melyik jelenet tetszett a legjobban?*

– Amikor Zsombor felkapta Enikőt, vagyis Tündér Terciát, és kicipelte. Dóri mondta, hogy a próbán egyszer őt kellett kicipelnie. Meg az is jó volt, amikor Peti azt mondta Sanyinak, hogy van itt egy nála is nagyobb ló, mire körbenéz, hogy hol, mire ő, hogy a hátamon, mire Sanyi, hogy „Te balga, hiszen ott én vagyok!”. *És dőlnek a nevetéstől. Ezt most hogy írjam le?* – Az a technikai rész nagyon tetszett, amikor kivetítették a jeleneteket a falra, és látták a boszik, ahogy Sanyi az Evéletben olvassa, hogy Tündér Tercia a legszebb lány a világon. – Nem, a legjobb az volt, amikor a ló ledobta a sárkányt a hátáról! – Meg amikor Bence Zófit ellökte a Kilájkiszmiklós! Az lossz volt! – *Hú, de mérgesen néz rám, mintha én löktem volna el.*

– *És mit szűrtetek le az egészből?*

– Jajj, nee, ne kelljen elmagyarázni, hogy mit jelent! – De! Zoli bácsival megbeszéltük a gyerekbibliakörön vasárnap, hogy a legkisebb boszorkány végül is ugyanúgy feláldozza magát Sanyióért, mint Jézus az emberekért. És amikor Bence Zsófi széllé változott, akkor közben egy keresztet formált a felémelt karjaival. – Az nem volt jó, hogy

széllé változott a végén. Csak az volt a jó, ahogyan széllé változott. Az jó volt.

– *Melyik szereplő vagy figura tetszett a legjobban?*

– Ez nem jó kérdés, mindegyik tetszett. – Nekem a szálkán!

– *Na jó, akkor ki játszott a legjobban?*

– Hát, az Enikő, a Zsombor, a Zsófi, meg persze a Nani is, no meg a Julcsi, a Csenge, az Ildi. Ja, meg a Peti, meg a Formanek Peti. A Sanyi külön jól játszott, hogy kicsit dilis. Mindenki jól játszott! – Szerintem a lovak voltak a legjobbak. Meg a Piff berakott valami kéken csillogót a pólójába, amit kiderült, hogy az Ildi ott látott először az előadáson, és majdnem elnevette magát.

– *Na, és hogy tetszett a történet maga? Azért nem volt egészen szokványos mese...*

– Mi ezt már láttuk egyszer bábszínházban, és ott borzasztó volt, nagyon szomorú. Ez itt sokkal jobb volt! Persze azért is, mert ismertük a szereplőket, de azért is, mert a végét, amikor Király Kis Miklósnak fáj a feje, nem húzták annyira hosszán. A báboknak ráadásul nincs arckifejezésük, nem lehet eligazodni rajtuk.

– *Emlékeztek rá, hogyan is alakult a mese?*

– Hát, Sanyi, vagyis Király Kis Miklós olvasta egy újságban, hogy Tündér Tercia a legszebb lány, és ezért neki ő kell. Eközben megszületik az a kiscsikó, amivel Sanyi meg tudja szerezni Terciát, és ez nagy baj a boszorkányoknak. De miért is baj? – Hát, mert nem akarják, hogy Sanyinak jó legyen! Aztán akadályt követ, és mindig a legkisebb boszi segít Kis Miklósnak. – *Miért segít neki?* – Hát, mert szereti, mert belezú-

gott, azért! – Na, és Király Kis Miklós miért egyre csak Terciát szereti? – Hát, mert ő a legszebb. Pedig ő csak szép, és semmi más. Nincs is benne semmi, de ezt Kis Miklós sajnos nem veszi észre.

– Mit üzentek a színjátszó körnek?
– Azt, hogy legyen még sok-sok előadás, és hogy ezt pedig minél hamarabb adják ki DVD-n!

–isz-

TAMÁS MISE KELENFÖLDÖN

A Deák téri és a Budavári templomok után nálunk is megrendezésre került február 5-én a Finnországban és Németországban már jól ismert Tamás mise. Ez az istentiszteleti forma kifejezetten azokhoz szól, akik hitükben, Istennel való kapcsolatukban megtorpannak, meginogtak, vagy még el sem indultak az Istenhez vezető úton. A könnyűzenei stílus és a Taize-s úrvacsorai énekek mellett legfőbb jellegzetessége az interaktív, félórás imádságjárás lehetősége. A résztvevők az oltár előtt álló lelkészeiktől áldást kérhetnek, két helyszínen pedig személyes kérések imádságba foglalását kérhették az oda érkezők. A tanácsteremben gyertyagyújtásra is lehetősége volt annak, aki hálaadással szeretett volna megemlékezni valamely személyes élményéről. A padban ülők imádságot írhattak, és a kézbe adott meditációs anyagot fogatva csendesedhettek el. Az imádságjárás félórája valóban lelki élménnyé válhat. A kelenföldi alkalmat a Duna TV is közvetítette, ami nehézségeket is okozott, ellenben így olyanokhoz is eljutott az új forma, akik miatt eredetileg kialakult a Tamás mise. A negyedévente mindig más gyülekezetnél megrendezett istentiszteletért állandó „stáb” a felelős, akik azonban a helyi ifjúságra is igyekeznek támaszkodni. **Ruzicska Pétert** kérdeztük a vasárnap esti alkalomról.

inkább csak szervezés, addig 8-10 fő. A Tamás mise napján (illetve már a főpróbán is) viszont kifejezetten sokan vagyunk, nem számoltam, de legalább 25-30 ember munkálkodott a háttérben.

– Mi a feladatuk?

– Szinte mindenkinek más. Legtöbbször az imádságjárás megszervezéséhez kellünk. Persze ezen kívül még vannak, akik úrvacsorát osztanak, énekelnek, zenélnak, sütitet sütnek a szeretetvendégségre, gyerekekre vigyáznak...

– Mennyire cél a helyi – vendéglátó – gyülekezet és azok fiataljainak a bevonása?

– Az eredeti terv szerint a helyi ifire épül a szervezés. Ez nálunk kicsit nehezen jött össze, csak a végére alakult ki, hogy mindenkire szükség van.

– Mi volt a feladatod?

– A projektort kezeltem Miklóssal együtt. Ezen kívül a szervezés technikai részéért voltam még felelős.

– Hányan vettetek részt a kelenföldi fiatalok közül?

– Úgy emlékszem, hogy végül szinte mindenki ott volt, tehát olyan 20-25-en.

– Mit lehetne jobban legközelebb?

– Hamarabb kellene tájékoztatni a helyi ifit és beelkesíteni őket a szervezési feladatokra, mert akkor sokkal biztonságosabban be lehet fejezni mindent a Tamás mise napjára.

– Mekkora csapat áll az esemény mögött?

– Amíg még nincs konkrét tennivaló,

- *Mi volt a legjobb ebben a munkában?*
- A sok új ember, akiket megismertem. Na meg persze nem azért vállaltam a technikai dolgok helyi vezetését, mert nem szeretem...
- *Hogy érezted magad a Tamás misén?*
- Nagyon izgultam, de minden rendben ment.
- *Részt veszel-e további előkészületi munkában?*
- Nem, nekem itteni feladataim vol-

tak, a többi templomot nem ismerem ennyire.

A feltámadt Krisztus találkozott a kételkedő Tamással is, akinek nem volt elég az üres sír és az asszonyok öröme, nem voltak elég Jézus saját korábbi szavai. Neki bizonyíték kellett. A Tamás mise nem szolgál bizonyítékkal, de valami más, a megszokottól eltérő. Benne van a lehetőség.

-isz-

(Balicza Iván cikkének felhasználásával)

„PÜSPÖKVÁLASZTÁS” AZ ALAGSORI GYEREKBIBLIAKÖRÖN

- 2005. november –
 - Ki ismer püspököket, régieket, maikat? Halljuk, írom is a táblára!
- Azonan mondták is a gyerekek, hogy Jézus, és ezzel meg is volnánk. Örültem a válasznak, de egy kicsit pontosítani is akartam.
- Persze, értik már, mire gondolok! Miklós és Gellért püspök, az egyik mindjárt jön, a másik pedig ott áll a Gellért-hegyen, minden nap látjuk, amikor megyünk hazafelé.

Kész, ennél tovább sokáig nem is juttunk. Persze, örültem ennek is, leírtuk őket, kunkori pásztorbotot rajzoltam melléjük, kerestünk melléjük még néhány jelentős nevet. Én mégis arra voltam kíváncsi, hogy nekünk, evangélikusoknak kik a püspökeink?

Végre valahára a kilencéves Ittzés Aliznak eszébe jutott *Ittzés János* bácsi (távoli rokon, nyugati kerület). Éljen, közelítünk! Lázás gondolkodás, telik az idő. Egyszer csak felcsillan egy szempár: a tizenegyéves éves Harmati Dórinak eszébe jut *Harmati Béla* nagypapa (közeli rokon, déli kerület, de már

nyugdíjas). Óriási, már majdnem megvan a mi püspökünk! Ketyeg az óra, odafent nemsokára megnyitják a közgyűlést, mire jutunk idelent? Végre fent említett Dórinak eszébe jut, hogy mintha a bátyja osztálytársának is püspök lenne a nagypapája. Éljen, megvan! *Szebik Imre* bácsi, egy *Eszter* nevű lány nagypapája. Világos! Onnan lehet felismerni egy evangélikus püspököt, hogy nagypapa. Azért odatettünk egy mózes-táblát is a nevük mellé. Meglett hát az északi kerület püspöke is!

A nyugdíjba vonuló *Szebik Imre* 2006 márciusában körlevélben köszönt el a gyülekezetektől. Új püspökünket pedig, *Fabiny Tamást* – aki, igaz, még nem nagypapa – 2006. március 25-én 11 órakor iktatják be Miskolcon. Isten áldja meg szolgálatát!

-isz-

MOZIBAN JÁRT A HITTANCSOPORT

A karácsonyi műsor szereplői jutalom-ból *Blázy Márti* nénivel moziba mentek.

A mozi kényelmes székeire leülve jól esik egy-egy történetet végigizgulni. A mélyebb mondanivalóra csak fokozatosan jövünk rá, sokszor csak órákkal, vagy napokkal a film után.

Az általunk látott film valós jelentésére is csak apránként derült fény. Valójában Jézus megfeszítését, az ördöggel való harcot és a végső győzelmet mutatta be egy mesebeli történeten ke-

resztül. Ki hitte volna? A hős oroszán valójában Jézus volt, a jégkirálynő pedig maga az ördög. Az oroszlánnak el kellett szenvednie a megaláztatást, őt is kikötötték a kőoltárra és leszúrták, majd feltámadt. Ő elment, de egyszer majd visszajön.

Jó volt felfedezni a történet mögött a mélyebb tartalmat. A film, *Narnia krónikái* egyszerűen, a gyerekek nyelvén mutatta be Krisztus megfeszítésének történetet.

Harmati Dóra, hittanos

HÍREK, ESEMÉNYEK

Szíves köszönetet mondunk újfent annak a magát megnevezni nem kívánó kedves Testvérünknek, akinek **félmillió forint** adományából az elmúlt évben egy digitális fényképezőgépet, egy vetítőgépet (projektort) és egy hozzá való hordozható számítógépet (laptopot) vásárolhattunk. A technikai eszközökkel sokkal színesebbé és teljesebbé tehetjük gyülekezeti szolgálatainkat.

A szentesti istentisztelet keretében a gyülekezet hittanosi előadták „A kis pásztor és a nagy rabló” című **karácsonyi jelenet**et.

Az idei **ökumenikus imahetet** január 16 és 22 között tartottuk, amelynek vezérigéje Máté evangéliumából volt: „...ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevében: ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). A templomunkban megtartott istentiszteletről rövid összefoglalót sugárzott az MTV Örömhír című műsora.

Február 17-én **farsangi délutánt** tartottunk. Énektanulás és rövid igei rész után átadtuk a terepet a játékos vetélkedők lebonyolítóinak: Sütő-Nagy Krisztának és Nagy Zsófiának. Este táncházat tartottunk ifjúsági tagunk, Basa István vezetésével. Ezúton is köszönetet mondunk nekik.

Március 4-én délután, a **Nők világima- napja** alkalmából gyülekezetünk asszonytestvérei is összejöttek énekelni, imádkozni. Missura Tiborné rövid bevezetőjét és Blázy Árpádné igemagyarázatát követően gyülekezeti tagokat bevonva a liturgiába, éneklés és imádságok keretében gondoltak a Dél-Afrikában élő keresztyén asszonyokra.

Március első hétvégéjén került sor az idei **konfirmandus hétvégére**. A magát immár regionálissá kinövő együttléten hat gyülekezet (Dunaharaszti, Iklad, Kelenföld, Monor, Óságyárd és Pesterszébet) mintegy nyolcvan konfirman-

dusa találkozott egymással. A hétvége témájául Az alázat iskolája címmel Naámán története (2Kir 5,1-15) szolgált.

Március 10-én, a péntek esti ifjúsági alkalom vendége volt **P. Hesz Attila pálos atya**. A jól sikerült találkozón a szerzetes atya beszámolt az egyetlen magyar alapítású rend történetéről, jelenéről és küldetésükről. Ifjúságunk májusban tervezi meglátogatni a pálos atyákat Márianosztrán.

Húsvétot megelőző két vasárnapon a **kézimunka kör** ismét vásárt tart.

A húsvéti ünnepek közeledtével, április 8-án, szombaton du. 3 órai kezdettel a gyülekezet gyermekei számára **kézműves foglalkozást** tartunk. Minden kedves érdeklődőt szeretettel várunk.

Az idei **konfirmáció** május 20-21-én lesz. Szombaton du. 5 órai kezdettel tartjuk a konfirmandusok beszámolóját tanácstermünkben, másnap, vasárnap 11 órakor pedig a konfirmációi istentiszteletet. Mint eddig is, már most szeretettel hívjuk erre az alkalomra a jubilálókat (10, 20, 25, 50 vagy éppen 60 évvel ezelőtt konfirmált testvéreinket) is!

2006. március 12-én általános tisztújító közgyűlést tartottunk gyülekezetünkben. A közgyűlés új felügyelőt, presbitériumot és képviselő-testületet választott. A megválasztott **tisztségviselők beiktatása** 2006. április 9-én lesz a 11 órakor kezdődő istentisztelet keretében. Következő hírlevelünkben bővebben is beszámolunk a közgyűlésről.

Az idei első három **szereketvendégségünkön** a **nemzetiségi-kegyességi irányzatokról** hallhattunk tartalmas előadásokat és személyes beszámolókat. Az esteken a német, a magyar és a szlovák nemzetiségek sajátosságairól hallhattunk. Előadók voltak: *ifj. Harmati Béla* és *Krähling Dániel* esperes a német gyökerekről; *dr. Krähling János* és *Kovács Imre* vönöcki lelkész a magyar tájakról; *ifj. Harmati Béla* és *Kutyey Pál* békéscsabai lelkész pedig a szlovák hagyományról. *Dr. Korányi András* mind három alkalommal történeti-statisztikai bevezetőt tartott.

Az idei **böjti esteket csütörtökönként tartjuk** 6 órai kezdéssel. A húsvétra hangoló elmélkedéseket minden alkalommal más-más hagyományú zenei anyaggal gazdagítja az énekkar: a gregorián dallamok, a hagyományos korál, az ébredési énekek, taize-i énekek és a genfi zsoltaérok követik egymást. Az elmélkedéseket Joób Máté lelkész vezeti.

ISTEN KÉPÉRE TEREMTETETT EMBER

Szeretettel várunk minden kedves gyülekezeti tagunkat

2006. április 21–23 között
Balatonszárszóra gyülekezeti hétvégénkre.

Péntek délutántól a vasárnapi ebéddel bezárólag lennénk együtt. Gazdag programokkal készülünk, gyermekmegőrzést biztosítunk. További információk a lelkészi hivatalban.

NAGYHETI ALKALMAINK

Április 10. Nagyhét hétfője

18.00 óra – Motetikus passió (Kántorás)
Joób Máté

Április 11. Nagyhét keddeje

18.00 óra – Ószövetségi próféciák
Mézes Zsolt

Április 12. Nagyhét szerdaja

18.00 óra – Jézus szenvedése és üdvösségünk
Petri Gábor

Április 13. Nagycsütörtök

18.00 óra – Gyónó istentiszteleti rend, énekelt liturgia
Joób Máté

Április 14. Nagypéntek

18.00 óra – Énekverses passióolvasás
Blázy Árpádné

Április 15. Nagyszombat

18.00 óra – Ifjúsági passió előadás
Blázy Árpád

VALAMI CÍM (ANYAKÖNYVI ...)

2005-ben a keresztség szentségében részesült

Győri Hanga Kata, Monos Virág, Török Sára Anna, Csibi Anna Mirjám, Jó Barbara, Bánfi Likiána Viktória, Pálfi Attila, Török Viola Annamária, Monostori Virág Anna, Szabó Botond, Waldinger Anna, Kovács Beatrix, Varga Zsolt, Prágai Réka, Könnyű Viktor István, Benyó Hanga Ilona, Antoni Domonkos, Szabó Martin Dániel, Kéri Luca Borbála, Hugyecz Zoltán, Jari Nóra Emília, Litványi Bendegúz, Császár Vince Benjámin, Hegedős Csanád, Winkler Ivett, Berkesi Zille Csöngé, Baranyai Erik Szinbád, Horváth Erika, Kárpáti Csenge, Szepesfalvy Kristóf, Ittész Klára, Nótár Veronika, Blumenthal Emma Fanni, Szontágh Bence Tamás, Béres Kinga, Buczkó Máté, Kaposvári Dániel Vilmos, Csepeta Rebeka, Knefeli Zalán Attila, Lakosa Alina, Köteles Kata.

Adja a teremtő Isten, hogy az ítélet napján e nevek felolvastassanak az Élet Könyvéből!

Konfirmációban részesült

Pálfi Attila, Kedves Viktória Linda, Waldinger Anna, Kovács Beatrix, Hugyecz Zoltán, Könnyű Viktor, Horváth Erika, Lányi Flóra, Béres Kinga, Nótár Veronika, Nagy Orsolya, Szórádi Rozália, Banai Zsófia, Thurnay Ábel, Thurnay Viola, Janczer Orsolya, Újszászi Klára Felícia, Bereczki Maija.

Isten tartsa és őrizze meg a gyülekezet előtt fogadalmat tett testvéreinket!

2005-ben Isten áldásával házasságot kötött

Dr. Sándor Csaba és Dr. Goher Márta, Török Péter és Johanna Nurmikari, Eipl Norbert és Gergely Melinda, Franklin Eijaga és Dávid Gyöngyvér Kinga, Tihanyi Gábor és Tóth Gabriella, Ulf Nicklasson és Polónyi Krisztina, Kovács Zoltán és Csanda Nikolett, Horváth Márk és Gábor Ildikó, Nagy Sándor és Huba Eszmeralda, Lengyel

András és Gémes Bernadett, Könnyű Viktor és Richter Anita, Lánkó Krisztián és Vénig Krisztina, Dr. Szabó Tamás és Tóth Barbara, Márton Zoltán és Gajtán Edit Hajnalka, Hugyecz Zoltán és Kristál Gabriella, Varga Gábor és Fülöp Tünde, Bánsági Miklós László és André Melinda Terézia, Kmetty Balázs és Adácsi Anita.

A mindenható Isten áldja meg szeretettel és hűséggel a házastársakat!

Halottaink 2005-ben

Lángné Knézy Márta (†61), Horváth Lászlóné sz. Weser Erika (†69), Veperdi Ottóné sz. Tóth Erzsébet (†84), Berényi János (†79), Lehotzky Károlyné sz. Marczal Ilona (†52), Csepi Lajos (†86), Gyömrei Pál (†71), Fogas Józsefné sz. Vázsonyi Edit (†88), Dr. Xantus Gyuláné sz. Szarvas Ilona (†84), Dr. Tasnády Endréné sz. Marik Klára (†102), Cséfalai Sándorné sz. Nagy Ilona (†82), Dr. Medveszky István (†87), Vajda Árpád Dezső (†88), Kovács Zoltáné sz. Mucha Edit (†78), Pávai György András (†92), Jámbor András János (†81), Berron Péter Károly (†83), Dr. Matisz Dezsőné sz. Papp Klára (†88), Komora Ferencné sz. Madár Mária (†70), D. Scholz László Károly (†94), Káldos György (†74), Horényi Béla (†91), Bogdán Ferencné sz. Zsák Zsuzsanna (†76), D. Dr. Prőhle Károly (†94), Kéri Gyuláné sz. Rósás Eszter (†84), Müller Károlyné sz. Voita Juliana (†96), Szabó Edit (†71), Lombos Viktor (†75), Tóth Lajosné sz. Szkorka Mária (†88), Popovics Antalné sz. Horéczy Márta (†94), Varga Tamás (†54),

Gabányi-Szathmáry Béla Elekné sz. Adorján Ilona (†76), Filkó Margit (†93), Kászonyiné Koháry Éva (†57), Gaál Ferencné sz. Deák Edit (†92), Cserhalmi Endre Attila (†52), Dr. Vágó Gyuláné sz. Mánik Gizella (†88), Dr. Újváry László (†81), Dr. Újváry Lászlóné sz. Dr. Szabó Judit (†74), Liska Gábor (†68), Homoródy Béláné sz. Szentiványi Katalin (†93), Eke Györgyné sz. Fekete Éva (†83), Hefty Györgyné sz. Jakab Irén (†103), Kocsis Karolina (†81), Varga Endre (†77), Dr. Kiss Györgyné sz. Beretvás Ilona (†89), Lente Istvánné sz. Simon Éva (†63), Újváry Ferencné sz. Fander Ilona (†94), Dr. Szopory Nagy Lajos (†70), Varga Jenőné sz. Bánkúty Judit (†83), Palánk Judit (†54), Hurt János (†71), Dr. Tóth Endréné sz. Schmidt Eszter 68), Zombory Tamás (†54), Pálya Józsefné sz. Bartos Anna (†84), Schmidt Judit (†59), Péter Gézáné sz. Gasparec Malvin Mária (†73).

Jézus mondja:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él.”

(Jn 11,25)

Isten

Az Isten az, ki megbocsátja vétkeinket, Ki, ha rosszak vagyunk, akkor is szeret minket.

Az Isten nem pusztítja el, aki rossz, Legfeljebb enyhe fájdalmat okoz.

Az Isten az, ki áldást ad nekünk, Ki minden nap itt van velünk.

Pálffy Lenke

2. osztályos hittanos

EVANGÉLIKUS ISTENTISZTELETI REND

Budapest–Kelenföldi Evangélikus

Gyülekezet

„Jézus Krisztus engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűnéért is.” (1Jn 2,2)

Április 2. Böjt 5. vasárnapja (Judica)

8 óra úrv. *Blázy Árpádné*

9.30 úrv. Családi istentisztelet *Joób Máté*

11 óra úrv. *Blázy Árpádné*

18 óra úrv. Vespera *Blázy Árpád*

Farkasrét 9 óra *Blázy Árpád*

Április 9. Böjt 6. vasárnapja (Palmarum)

8 óra úrv. *Joób Máté*

11 óra úrv. *Joób Máté*

18 óra Vespera *Blázy Árpád*

Farkasrét 9 óra *Blázy Árpád*

Április 10. Nagyhét hétfője

18 óra Motetikus passió (Kántorátus)

Joób Máté

Április 11. Nagyhét keddje

18 óra Ószövetségi próféciák *Mézes Zsolt*

Április 12. Nagyhét szerdája

18 óra Jézus szenvedése és üdvössé-

günk *Petri Gábor*

Április 13. Nagycsütörtök

18 óra Gyónó istentiszteleti rend –

énekelt liturgia *Joób Máté*

Április 14. Nagypéntek

18 óra Énekverses passióolvasás

Blázy Árpádné

Április 15. Nagyszombat

18 óra Ifjúsági passió előadás *Blázy Árpád*

Április 16. Húsvét ünnepe

8 óra úrv. *Joób Máté*

11 óra úrv. *Joób Máté*

11 óra Gyermek-istentisztelet

Blázy Árpádné

18 óra Vespera

Blázy Árpád

Farkasrét 9 óra úrv.

Blázy Árpád

Április 17. Húsvét 2. napja

8 óra úrv. *Blázy Árpád*

11 óra úrv. *Blázy Árpád*

15 óra úrv. Finn nyelvű istentisztelet

Joób Máté

18 óra Vespera

Joób Máté

Farkasrét 9 óra

Joób Máté

Április 23. Húsvét ünnepe után**1. vasárnap (Quasi modo geniti)**

8 óra úrv. *Blázy Árpádné*

11 óra úrv. *Blázy Árpádné*

18 óra Vespera *Petri Gábor*

Farkasrét 9 óra úrv. *Petri Gábor*

Április 30. Húsvét ünnepe után**2. vasárnap (Misericordias domini)**

8 óra úrv. *Petri Gábor*

11 óra úrv. *Petri Gábor*

18 óra Vespera *Missura Tibor*

Farkasrét 9 óra úrv. *Missura Tibor*

Farkasrét: XI. Németvölgyi u. 138.

TELEFONSZÁMOK

<i>Lelkészi hivatal</i>	361-2159
<i>Joób Máté</i> igazgató lelkész	385-0820
<i>Blázy Árpád</i> lelkész	385-0244
<i>Blázy Árpádné</i> segédlelkész	385-0244
<i>Schulek Mátyás</i> diakónus lelkész	337-8371
<i>Dr. Kotsis Domokos</i> felügyelő	386-9626
<i>Bence Gábor</i> kántor, karvezető	208-3779
<i>Németh Csaba</i> kántor	06/20-824-8600
<i>Sutyinszky Katalin</i> egyházi	385-0600

HIVATALI REND

A lelkészi hivatal nyitva tartása:

Hétfő–péntek 9–13 óra,
szerda 17–19 óra

Lelkészek beosztása:

Joób Máté: hétfő, csütörtök 10–12 óra
Blázy Árpád: kedd, péntek 10–12 óra
Blázy Árpádné: szerda 10–12 óra
és 17–19 óra

CSALÁDGONDOZÓ IRODA

Cím: Budapest, Fraknó u. 32.,
tel.: 203-8365
kedd 14–17 óra között *dr. Erdődy Tiborné*

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest–Kelenföldi Evangélikus
Egyházközség ingyenes lapja.
1114 Budapest, Bocskai út 10.
E-mail: kelenfold@lutheran.hu
Web: <http://kelenfold.lutheran.hu>

Megjelent 700 példányban. Egy példány előállításának költsége 80 forint. A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Felelős kiadó: *dr. Kotsis Domokos*
Szerkesztők: *Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Ittész Szilvia, Joób Máté, Mády Erzsébet*

Szerkesztőségi ügyekben kereshető
Ittész Szilvia 209-4259, ittzes@freemail.hu
Tördelés: *Luther Kiadó*
Nyomás: *Rózsa Nyomda*